

- Po czwarte, wyrażenie „grup[a] osób fizycznych lub prawnych” pojawia się w innych miejscach rozporządzenia, ale Komisja nie wydaje się interpretować go w sposób spójny z dokonywaną przez siebie wykładnią art. 9 ust. 2 [A] [akapit pierwszy]. Zjednoczone Królestwo podnosi, że podstawowe wyrażenie powinno być niewątpliwie interpretowane w sposób jednolity w całym rozporządzeniu nr 1307/13.
- Po piąte, Zjednoczone Królestwo podnosi także, że istnieje inny problem językowy z wykładnią przyjętą przez Komisję. Odniesienie do osoby „fizycznej” w przedmiotowym wyrażeniu jest redundantne. W istocie wystarczyłoby odniesienie wyłącznie do „grupy osób prawnych”. Osoba fizyczna nie może nigdy należeć do innej osoby fizycznej lub prawnej ani nie może być powiązana z inną taką osobą w sposób, w jaki jedna spółka może być powiązana z drugą.
- Po szóste, szersze względy celowościowe lub teleologiczne przemawiają za stanowiskiem Zjednoczonego Królestwa i podważają stanowisko Komisji. W istocie motyw 10 wskazuje, że płatności bezpośrednie nie powinny być przyznawane „niektórym osobom fizycznym i prawnym, chyba że mogą one udowodnić, iż ich działalność rolnicza nie ma charakteru marginalnego” Takie podejście jest całkowicie zgodne z dokonywaną przez Zjednoczone Królestwo wykładnią art. 9 ust. 2 A [akapit pierwszy] i sprzeczne z wykładnią dokonywaną przez Komisję.
- Wreszcie, art. 9 ust. 2 C [akapit trzeci] pozwala na odstępstwo od zakazu zawartego w art. 9 ust. 2 A [akapit pierwszy], jeżeli wnioskodawca (osoba lub grupa osób) wchodzi w zakres pkt a) – c). Jeżeli wnioskodawcy mogą udowodnić, że ich działalność rolnicza nie ma charakteru „marginalnego”, wchodzi w zakres pkt b). Jest zatem jasne, że intencją prawodawcy nie było wykluczenie płatności na rzecz osób zajmujących się działalnością z negatywnej listy co do zasady.

(<sup>1</sup>) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1835 z dnia 30 października 2019 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U 2019 L 279, s. 98).

(<sup>2</sup>) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U 2013 L 347, s. 608).

## Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2020 r. – CX / Komisja

(Sprawa T-52/20)

(2020/C 95/49)

Język postępowania: francuski

### Strony

Strona skarżąca: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 marca 2019 r. o sygn. Ares(2019)1889562 o przywróceniu skarżącego do służby w grupie zaszerogowania AD 8/5;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 października 2019 r. o sygn. Ares(2019)6485832, doręczonej tego samego dnia, w której organ powołujący oddalił zażalenie skarżącego, wniesione przez niego w dniu 21 czerwca 2019 r., o sygn. R/348/19, na zaskarżoną decyzję;

- stwierdzenie doznania szkód z tytułu utraty szansy na awans i pozbawienia prawa do pozostania w służbie; w związku z tym zasądzenie od Komisji odszkodowania szacowanego wstępnie na 300 000 (trzysta tysięcy) EUR, z zastrzeżeniem możliwości jej podwyższenia lub obniżenia w toku postępowania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania na podstawie regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku wykonania wyroków Sądu w wykonaniu art. 266 TFUE oraz naruszenia zasad uzasadnionych oczekiwań i dobrej wiary. Skarżący podkreśla, nawet że sama Komisja przyznaje, iż nie odtworzyła ścieżki jego kariery, do czego była zobowiązana w wykonaniu wyroku z dnia 13 grudnia 2018 r., CX/Komsija (T-743/16 RENV, niepublikowany, EU:T:2018:937). Dodaje, że Komisja nie rozpatrzyła ponownie jego sytuacji ani nie przeprowadziła porównania jego osiągnięć z innymi urzędnikami ubiegającymi się o awans. Skarżący sądzi wreszcie, że wskazany wyrok Sądu, stwierdzający nieważność decyzji o wydaleniu ze służby, stanowił zapewnienie, które mogło zrodzić w nim uzasadnioną nadzieję, że jego ścieżka kariery zostanie odtworzona przez organ powołujący działający w dobrej wierze, lojalnie, szczerze i z poszanowaniem właściwych przepisów i zasad.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz braku tego uzasadnienia. Skarżący utrzymuje w tym względzie, że zaskarżone pismo nie zawiera żadnego uzasadnienia decyzji o zaszeregowaniu go do grupy AD 8 stopień 5. Jest to jego zdaniem „akt niekorzystny”, nie zaś „akt potwierdzający”, ponieważ pismo to wprowadza w życie i podaje do wiadomości decyzję Komisji wywołującą niekorzystne skutki, choć była ona dorozumiana i nie została wcześniej podana do wiadomości skarżącego.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistej pomyłki, oczywistego błędu w ocenie, naruszenia ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) i uchybień formalnych. Skarżący uważa, że nigdzie w regulaminie pracowniczym nie jest przewidziane, że decyzja dyscyplinarna o obniżeniu zaszeregowania przeważa z urzędu nad późniejszą decyzją o przyznaniu awansu, gdy ich adresatem jest ten sam urzędnik, a awans jest z natury czynnością prawną, która nie może podlegać warunkom, zawieszającym ani rozwiązującym, ani ograniczeniom czasowym. Komisja powinna więc była uznać przy odtwarzaniu ścieżki kariery skarżącego, że był on zaszeregowany w grupie AD 10 od dnia 1 stycznia 2010 r. Ponadto skarżący podnosi, że w następstwie stwierdzenia przez Sąd nieważności decyzji o wydaleniu ze służby oraz w perspektywie przywrócenia skarżącego do służby i odtworzenia jego ścieżki kariery Komisja miała też obowiązek podjęcia na nowo postępowania w sprawie awansu na etapie, na którym zostało ono zawieszona zgodnie z regulaminem na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu pracowniczego. Wreszcie, zdaniem skarżącego, do celów odtworzenia ścieżki jego kariery w sposób lojalny, poważny i w dobrej wierze Komisja była obowiązana, na mocy zasady dobrej administracji, szczegółowo przeanalizować wszystkie elementy prowadzące do podjęcia uzasadnionej decyzji co do zaszeregowania, z jakim należy go przywrócić do służby. Komisja zaś nie tylko tego nie zrobiła, ale nawet nie wysłuchała skarżącego przez podjęciem decyzji.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad równości szans i równego traktowania urzędników oraz zasady ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej. Skarżący utrzymuje, że zasada ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej, będąca szczególną postacią zasady równego traktowania mającą zastosowanie do urzędników, została naruszona, ponieważ administracja pomijała w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 1 maja 2019 zarówno tę zasadę ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej, jak i art. 5 ust. 5 regulaminu pracowniczego w związku z przepisami załącznika I pkt B do regulaminu pracowniczego i przepisami regulaminu pracowniczego dotyczącymi awansowania urzędników, które stanowią, że skarżący mógł otrzymać awans do grupy AD 11 w dniu 1 stycznia 2014 r., a do grupy AD 12 w dniu 1 stycznia 2018. Te same względy prowadzą ponadto do stwierdzenia naruszenia równości szans i równego traktowania urzędników, ponieważ skarżący nie był traktowany tak samo, jak pozostali urzędnicy.